

Vlevo! (radši vpravo...)

Vilém šlápnul do pedálů a vyrazil. A my, jeho patnáct následovníků, kteří jsme byli o patnáct, dvacet, ale i pětadvacet let starší než náš průvodce, jsme hned první minutu pochopili, že s ním žádná zíváčka nebude. Že se na herkách z půjčovny, co nemají ani odpružené vidlice, natož odpružené rámy, bude jezdit pěkně svižným tempem cik cak po městě, svačinky budou až těsně před omdlením a čůrpauzy až těsně před katastrofou: Londýn na kole!

Nová a do počátku května tohoto roku ještě nevyzkoušená nabídka cestovní kanceláře Adventura. Super adrenalinový zážitek už proto, že se ve Spojeném království, a tedy i v Londýně, jezdí vlevo. A brzdy na bajku jsou mimochodem taky opačně; přední se mačká vpravo a zadní vlevo. Kdo na to na chvíli zapomene a nebrzdí oběma, přeletí přes řídítka a vyváří se na zemi před Buckinghamským palácem, a dokonce přímo před policajtem, jako když luskně prstem. Díky neplánované pauze na uklidněnou a na ošetření rozbitého kolena – kdo si v pětadesáti rozbije při pádu z kola na asfalt pouze koleno, ten je, Pavle, velký frajer – jsme se za chvíli nečekaně přimotali k průvodu uniformovaných královských papalášů na koních. Takže se nám to zdržení královsky vyplatilo.

Zajímavé je, že to jde: změnit desítky let zažitých stereotypy a návyky v hlavě a začít jezdit... V protisměru! Londýn je protkaný cyklopruhy a cyklostezkami a řidiči cyklisty docela respektují. Až na jednu výjimku, kdy na náš peloton už zdálky šíleně troubil chlapík na malé motorce a fakt nezastavil, takže jsme se spolu, zrovna my dva málem srazili (a mohlo být na světě o jednu fejetonistku míň). Chlap měl sice přednost, ale při troše dobré vůle mohl nechat naši cyklogrupu přejet křižovatku vcelku, jako všichni řidiči předtím i potom. Až na tuhle výjimku jsem se v Londýně (na rozdíl od Prahy) na kole nebála.

Náš průvodce Vilém, který tu několik let žil, nám uměl najít alternativní, tiché a krásné trasy městem všude, kde to jen šlo. Takže jsme za ty čtyři dny ježdění na kole od rána do večera viděli nejen nejdůležitější londýnské památky – že pojedu na biku přes Tower Bridge, to by mě ve snu nenapadlo –, ale i spoustu úžasných míst, kam bychom to po svých nestihli. Třeba Abbey Road!

Projížděli jsme čtvrtěmi jako z dob Charlese Dickense, jeli kolem kanálů, připomínajících Holandsko i Benátky, svištěli jsme bývalými doky, kde se lidé opalovali na březích a molech a skákali šipky do vody jako v nejparnější léte na jihu u moře. Tlačili jsme kola tunelem pro pěší pod Temží – mě, starou klaustrofobičku, zachránilo, že jsem dolů sjela výtahem a neviděla, kolik pater se muselo sejít – abychom se vynořili v Greenwichi a dojeli na nultý poledník. Tam, na louce v trávě, kousek od místa, od kterého se počítá zeměpisná délka, nám Vilém četl všechno možné o historii míst, která jsme ten den projeli. Přitom se taaak krááásně usínalo.

Přiznávám, že jsem, znavena intenzitou ježdění, frmolem na ulicích i tlačení kola po pěších zónách kolem nejnavštěvovanějších pamětihodností, spala aspoň chvíli všude, kde to jen šlo. Nejlepší to bylo v koženém křesle nedaleko záchodků v Národní galerii. Tam jsem čas na prohlídku prospala skoro celý; tělo chtělo své. Ale na Van Gogha jsem si zaběhla a ne že ne. Přiznávám, že jsem spala snad při všech Vilémových výkladech, které jsme přijímali vsedě nebo vleže na trávniku; dny v Londýně byly prosluněné a velmi teplé.

Sjezdili jsme zahrady a parky, nabitě Londýňany na pikniku. Cestou k Richmondově parku, kde se volně pasou jeleni, se jedna z účastnic překotila po hlavě do potoka a nejen ona, ale i herka z půjčovny ten pád ze dvou metrů přežily skoro bez šráků. (Herka neměla žádné.) Oblečení pro zmáčenou Hanku se poskládalo z toho, co jsme s sebou měli pro pana příhodu, odřeniny jsme postříkali Septonexem a mokrá hlava jí v tom nádherném počasí uschla sama i pod helmou. Uvnitř tohoto parku je schovaný nečekaný zázrak, Isabellina zahrada se záplavou rozkvetlých azalek a rododen-

dronů, takže krásy botanické zahrady v Kew, kam jsme taky dojeli, nás už tolik neohromily.

Některé dny byly ve znamení lepení či výměny píchlých duší, někomu se utrholo sedlo ze sedlovky a jiný při lepení zadního kola zjistil, že vůbec nepasuje k rámu, do něhož bylo vsazeno. Všechno se ale nějak vyřešilo, přesně podle úsloví: co cyklistu nezabije, to ho posílí.

V propozicích k zájezdu bylo uvedeno, že si účastníci nemají brát vyložené sportovní oděv, neboť se budou pohybovat převážně v civilizaci. A tak, když je člověk dbalý rad a pokynů jako já a polstrované gatě na kolo si s sebou nevezme, už po prvním dnu intenzivního ježdění má to, co nebudu konkretizovat, pořádně bolavé.

Kdybych byla doma, určitě bych se v tom stavu, v němž jsem se nacházela, kolu obloukem vyhnula. Jenže když si zaplatíte zájezd do Londýna na pět nocí! Kupodivu mě už třetí den zadek bolet přestal. S radostí jsem si uvědomila, že jsem se právě zbavila závislosti na polstrovaných cyklogatích, které jsou fajn v sedle, ale trávit v nich celý den je pruda.

Taky jsem si překvapeně uvědomila, že jsem se s kolem, které jsem nazvala herkou, docela sžila. Začala mi chutnat anglická snídaně, kterou dělali v hezké gruzínské restauraci naproti hotelu první

dva dny tak, že tousty doslova utopili ve fazolích.

Dokázala jsem spát se špunty

v uších, když za okny hučel Londýn, a s manželem jsme se přestali přetahovat o společnou manželskou deku; řekli jsme si recepčnímu o druhou.

Náš recepční, původem Portugalec, byl ohromně milý. Jen co jsme první den vstoupili do hotelu, pustil nám na uvítanou českou hymnu. A když jsme se každý večer totálně vyštavení (tedy až na Viléma) připotáceli s koly domů, upřímně nás litoval. Těsně před odjezdem jsme si spolu popovídali i o muzikálu Chicago, který jsme s mužem po loňském New Yorku navštívili poslední večer i tady – a byl výborný, ale ne tolik.

Báječný Londýn na kole je minulost. Tak proč sakra pořád jezdím vlevo? ●

TEREZA BOUČKOVÁ (1957)

Kvůli rodinnému původu (jejím otcem je spisovatel Pavel Kohout) nemohla za komunismu studovat, po podpisu Charty 77 pracovala jako uklízečka, balička, poštačka, domovnice. Debutovala knihou Indiánský běh, napsala i scénář k filmu Smradi a bestseller

Rok kohouta. Její zatím poslední kniha Život je nádherný vyšla v říjnu 2016. www.terezabouckova.cz